

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Laodiceană - Numărul douăzeci și unu

Jeff Pippenger
2025-12-31

Numărul douăzeci și unu

Și de la vremea când jertfa necurmată va fi înlăturată și urâciunea pustiirii va fi așezată, vor fi o mie două sute nouăzeci de zile. Daniel 12:11.

Începând cu 22 octombrie 1844, aplicarea timpului profetic nu mai constituie o aplicare corectă a profeției pentru aceia care ar dori să împartă drept cuvântul adevărului. Perioada de 1290 de ani din versetul unsprezece trebuie aplicată ca perioadă simbolică după 1844, iar aplicarea de după 1844, sau o perioadă fără elementele „timpului”, trebuie să păstreze înțelegerea fundamentală a adevărului, așa cum era ea înțeleasă înainte de 1844. Cei 1290 reprezintă o perioadă de 30, urmată de 1260. Înțelegerea de dinainte de 1844 era că cei treizeci de ani de la 508 până la 538 reprezentau o perioadă de pregătire pentru ca antihristul să înceapă să domnească din 538 până în 1798.

Tranziția de 30 de ani constituie subiectul tratat de Pavel în 2 Tesaloniceni. Pavel nu include nicio referire la elementul „timpului”, însă el identifică trăsăturile profetice ale păgânismului care cedează locul papalității în acei treizeci de ani. Atunci a început domnia papală. Înțelegerea istorică, în absența oricărui element de timp, identifică tranziția celei de-a patra împărății a profeției biblice către a cincea împărăție, urmată de prima dintre două băi de sânge papale, tipificând astfel tranziția celei de-a șasea împărății către întreita unire a balaurului, a fiarei și a prorocului mincinos și a doua baie de sânge papală.

A preparação de trinta anos, seguida por um período profético, é um símbolo primário da aliança de Deus com um povo escolhido. A transição dos dois poderes ao longo dos trinta anos, seguida por 1260 anos de perseguição, harmoniza-se com os trinta anos de preparação de Cristo, seguidos por 1260 dias de salvação. Os trinta anos de preparação do anticristo contrafizeram os trinta anos de preparação de Cristo. O fim dos trinta anos identifica ou o revestimento de poder de Cristo em Seu batismo, ou o revestimento de poder do anticristo em 538. O revestimento de poder do anticristo proveio do apoio econômico e militar que veio do reino anterior, e o poder derramado sobre Cristo proveio do reino anterior que Ele deixara trinta anos antes.

ឯកតុតនចៃនុលោះរវាងអំឡុងពេលទាំងពីរ គួរឃានសមគាល់ដោយការបុរទានអំណាច
ហើយចនុលោះរវាងអំឡុងពេលទាំងពីរដលៃគួរឃានបង្កហាញដោយអាប័រាម និងប៉ូល
គួរឃានសមគាល់ដោយការប្រៀបធៀបយ៉ាងសាមញ្ញ
ក្នុងការបង្កើតកែវយៈពេលសាមសិបនាំរបស់អាប័រាម និងប៉ូល
អំឡុងពេលនៃការប្រៀបធៀបគឺជាសាមសិបនាំដំបូង
ដលៃគំណាងឱ្យដំណើរការនៃចេកុតិសញ្ញា
ដលៃឃានបុរទានអំណាចដល់កូនចៅរបស់អាប័រាម
ឱ្យបំពេញពាក្យទំនាយអំពីការជាប់ជាខ្ញុំបមរើនៃអសើប។

រយៈពេលបួនរយសាមសិបឆ្នាំនេះ ក៏មានការបង្កើតជាតិមិត្តភាពបន្តបន្ទាប់មកទៀតដរាប
ព្រោះបើអនុវត្តតាមយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ពីរយដប់បួនឆ្នាំដំបូង
ត្រូវបានគំណាងដោយអ្នកគំណាងរបស់ព្រះ និងជារំលោភ។ ដុបិត សម្រាប់យ៉ូសែប
និងពីរយដប់បួនឆ្នាំដំបូង នោះគឺជារំលោភលុះ ហើយសម្រាប់យ៉ូសែប
និងពីរយដប់បួនឆ្នាំទីពីរ នោះគឺជារំលោភអាក្រក់។

Acea împărțire identifică două perioade a câte patru generații. Primele patru generații pot fi suprapuse peste cele de-a doua patru generații, linie peste linie, iar făcând astfel, Iosif și Moise, un alfa și omega profetic, interacționează cu un Faraon alfa bun și cu un Faraon omega rău. Din această considerare paralelă se poate extrage multă lumină, dar eu doar identific faptul că prezicerea lui Avram despre a patra generație identifică doi martori ai celor patru generații din cei 430 de ani. Reprezentarea dublă a patru generații se găsește în genealogiile din Geneza patru și cinci. Când îi considerăm pe Cain și pe Set ca început al enumerării liniilor de sânge, constatăm că sunt opt generații de la Set până la Noe și că, atunci când sunt împărțite la mijloc, există o reprezentare a două perioade de patru generații. Acest lucru este recunoscut în liniile genealogice de opt generații atât ale lui Set, cât și ale lui Cain.

Genealogiile din capitolele patru și cinci sunt prezentate odată cu încheierea liniilor de descendență, care este Noe. Noe este simbolul legământului lui Dumnezeu cu omenirea, reprezentat prin curcubeu. Avram este simbolul legământului lui Dumnezeu cu un popor ales, reprezentat prin circumcizie. Aceste două legăminte sunt întotdeauna legate împreună, iar Geneza unsprezece, unde găsim turnul Babel imediat după potopul lui Noe, este locul în care este expusă genealogia care duce la Avram. În acel pasaj sunt zece generații, nu opt. În pasajul care duce la Avram și în pasajul care duce la Noe sunt reprezentate legămintele noahic și avraamic.

În pasajul din capitolul unsprezece care se adresează unui popor ales, constatăm că două dintre acele generații sunt încărcate de o mare lumină.

Și Eber a trăit treizeci și patru de ani și a născut pe Peleg. Și Eber, după ce a născut pe Peleg, a mai trăit patru sute treizeci de ani și a născut fii și fiice. Și Peleg a trăit treizeci de ani și a născut pe Reu. Geneza 11:16–19.

Referirea la Eber este prima mențiune a cuvântului ebraic care ajunge, în cele din urmă, să fie identificat drept cuvântul ebraic „evreu”. În genealogia unui popor ales, unul dintre cei zece descendenți este numit Evreu, acesta fiind numele sub care poporul ales urma să fie cunoscut. În trei versete, Eber și Peleg sunt folosiți pentru a marca distincția rasei ebraice alese. Eber înseamnă „trecere dincolo” sau „cel care trece dincolo” și este rădăcina cuvântului „evreu”. Avram este un simbol al celor care trec din Babilon în Țara Făgăduită. „Peleg” înseamnă „divizare” sau „despărțire”, așa cum se face referire în Geneza 10:25, unde ni se spune că, în zilele lui Peleg, „pământul a fost împărțit”.

Eber na Peleg bagereranya igabanywa ry’ubuhanuzi ku bashaka kugabanya neza ijambo ry’ukuri. Urutonde rw’abakomoka kuri Nowa rwabyaye imirongo ibiri y’umunani, yagereranyaga amatsinda abiri y’ibisekuru bine, nk’uko n’imyaka 430 muri Egiputa ibigenza. Urutonde rw’abakomoka ruri mu Itangiriro igice cya cumi na kimwe rugereranywa n’icumi, si umunani, kuko ari urutonde

rw'abakomoka rw'ubwoko bwatoranyijwe. Ubwoko bwatoranyijwe bugabanyijemo amatsinda abiri ya batanu, bityo bukajyana n'umugani w'inkumi icumi, ari wo mugani w'ubwoko bw'Imana bw'isezerano.

În genealogia acelui popor ales, numele lui Peleg și împlinirea sa istorică reprezintă o despărțire a două clase de fecioare înțelepte sau neînțelepte, chiar în punctul istoriei biblice în care pământul fusese împărțit la turnul Babel. În lista de zece, Peleg este numărul cinci, căci acesta este centrul lui zece. Eber, Evreul, prefigurat prin Avram, reprezintă o fecioară neînțeleaptă care trece dincolo și devine o fecioară înțeleaptă, atunci când cele două clase sunt despărțite la strigătul de la miezul nopții. Eber, primul Evreu după nume, îl reprezintă pe Avram, primul Evreu prin legământ. Când Domnul l-a chemat pe Avram să iasă din Babilon, aceasta prefigura solia strigătului de la miezul nopții, care este împrumutarea celui de-al doilea înger, care îi cheamă pe bărbați și pe femei să iasă din Babilon.

Parabola celor zece fecioare este reprezentată prin Eber și Peleg, care înfățișează o chemare de a ieși, chiar înainte ca linia de demarcație a lui Peleg să închidă ușa harului. În relația profetică, Eber a trăit 430 de ani după Peleg, care apoi a mai trăit 30 de ani. Primul pas al întreitului legământ al lui Avraam a fost reprezentat de Eber și Peleg. Avraam, asemenea lui Eber și Peleg, constituie linia de demarcație dintre două clase. Adaosul lui Pavel la profeția lui Avraam este adaosul lui Peleg la profeția lui Eber. Eber a proclamat 400 de ani, dar Peleg a identificat 430 de ani. Prin urmare, Peleg l-a reprezentat pe Pavel, precum și adaosul de 30 de ani făcut de Pavel la cei 400 de ani, iar lucrarea lui Pavel a fost aceea de a identifica Pelegul profeției biblice. „Pelegul” profeției biblice, pe care Pavel l-a identificat, a reprezentat despărțirea națiunii de la literal la spiritual.

De la Sem până la Peleg sunt cinci urmași, iar de la Reu până la Avram sunt cinci.

El i-a zis lui Avram: „Să știi hotărât că sămânța ta va fi străină într-o țară care nu va fi a ei și le va sluji, iar ei o vor apăsa timp de patru sute de ani.” Geneza 15:13.

Abrahamu i jego Potomstwu zostały dane obietnice. Nie mówi: „i potomkom”, jak gdyby o wielu, lecz jak o jednym: „i twemu Potomstwu”, którym jest Chrystus. A to mówię: przymierza, uprzednio przez Boga utwierdzonego w Chrystusie, zakon, który nastął po czterystu trzydziestu latach, unieważnić nie może, tak aby obietnica stała się bezskuteczna. Bo jeśli dziedzictwo jest z zakonu, to już nie jest z obietnicy; Abrahamowi zaś Bóg darował je przez obietnicę. Galatów 3:16–18.

Treizeci de ani

Isus avea treizeci de ani când Și-a început lucrarea.

Și Isus Însuși era cam de treizeci de ani când a început, fiind (cum se credea) fiul lui Iosif, care era fiul lui Eli. Luca 3:23.

Iosif a început să slujească lui Faraon în Egipt când avea treizeci de ani.

Și Iosif era în vârstă de treizeci de ani când a stat înaintea lui Faraon, împăratul Egiptului. Și Iosif a ieșit dinaintea lui Faraon și a străbătut toată țara Egiptului. Geneza 41:46.

Profetul Ezechiel avea treizeci de ani când și-a început slujirea, iar slujirea lui a durat douăzeci și doi de ani.

În al trezecilea an, în luna a patra, în ziua a cincea a lunii, pe când eram între cei duși în robie, lângă râul Chebar, s-au deschis cerurile și am văzut vedenii dumnezeiești. Ezechiel 1:1.

Ezechiel are, în scrierile sale, mai multe referințe istorice decât oricare alt proroc. În scrierile lui Ezechiel există treisprezece referințe directe la date determinabile și, fără să-și dea seama, cercetătorii și istoricii biblici confirmă că slujirea lui s-a întins pe douăzeci și doi de ani, deși nu știu că douăzeci și doi este un simbol al celor o sută patruzeci și patru de mii.

Regele David avea treizeci de ani când a început să domnească și a domnit patruzeci de ani.

David era în vârstă de treizeci de ani când a început să domnească și a domnit patruzeci de ani. La Hebron a domnit peste Iuda șapte ani și șase luni, iar la Ierusalim a domnit treizeci și trei de ani peste tot Israelul și Iuda. 2 Samuel 5:4, 5.

Regatul de patruzeci de ani al lui David este un număr simbolic, iar perioada de 40 este asemenea celor 430 de ani ai lui Avram și ai lui Pavel, căci cei 40 de ani sunt împărțiți în două părți (7 ani și jumătate și 33 de ani). Cele două perioade ale domniei de patruzeci de ani a lui David au o enigmă profetică suplimentară, deoarece un alt martor biblic consemnează aceste două perioade ca fiind șapte ani și treizeci și trei de ani. Ce reprezintă cele șase luni suplimentare din A Doua carte a lui Samuel și cum fac 7,5 și 33 să fie 40? Există o suprapunere de șase luni care trebuie să reprezinte un adevăr profetic.

Și zilele în care David a domnit peste Israel au fost patruzeci de ani: șapte ani a domnit în Hebron și treizeci și trei de ani a domnit în Ierusalim. 1 Împărați 2:11.

22 este un număr simbolic care reprezintă unirea Divinității cu umanitatea, iar slujirea lui Ezechiel a durat douăzeci și doi de ani. Cei paisprezece ani ai lui Iosif sunt împărțiți în două perioade de câte șapte ani, săptămâna legământului lui Hristos este împărțită în două perioade egale de 1260 de zile, iar domnia de patruzeci de ani a lui David este împărțită în două perioade, cu un simbol suplimentar care le leagă pe cele două perioade.

Yesu ni Umuhanuzi, Umutambyi n'Umwami. Mu minsi y'imperuka azazamura Itorero rye rinyeshye intsinzi nk'ibendera, kandi iryo Torero rigereranywa na Kristo, umuhanuzi, umutambyi n'umwami wahuje Ubumana bwe n'abantu, bagereranywa na Ezekiyeli umuhanuzi, Yosefu umutambyi na Dawidi umwami. Ibyo bimenyetso bine bigereranya intwari eshatu zari mu itanura ryari ryakajijwe incuro ndwi kurusha uko bisanzwe, maze hanyuma hagaragara uwa kane, kandi yari asa n'Umwana w'Imana. Isi yose yari ihagarariwe mu muhango wo kwizihiza igishushanyo cy'izahabu cya Nebukadinezari, kandi bose babonye Itorero rinyeshye intsinzi rigizwe n'umuhanuzi w'umuntu, umutambyi w'umuntu n'umwami w'umuntu, bashyigikiwe n'Umuntu wa kane w'Ubumana.

„Satan a luat lumea în captivitate. El a introdus un sabat idolatru, atribuindu-i în aparență o mare însemnătate. El a furat omagiul lumii creștine, îndepărtându-l de la Sabatul Domnului către acest sabat idolatru. Lumea se pleacă înaintea unei tradiții, a unei porunci omenești. După

cum Nebucadnețar și-a ridicat chipul de aur în câmpia Dura și astfel s-a înălțat pe sine, tot așa Satana se înalță pe sine în acest sabat fals, căruia i-a furat însemnele cerului.” Review and Herald, 8 martie 1898.

Numărul Patru

La nivel profetic, patruzeci este o zeciuală din cei patru sute ai lui Abram, iar patru este o zeciuală din patruzeci. Orice caracteristică profetică întâlnită în numărul patru trebuie să fie în armonie cu simbolismul lui patruzeci, care, la rândul lui, trebuie să fie în armonie cu simbolismul lui patru sute. În context, patru reprezintă adesea „la scară mondială”, o înțelegere familiară, dar el reprezintă, de asemenea, „o progresie” și, în anumite contexte, o „distrugere progresivă”.

Primele patru dintre cele șapte trâmbițe reprezintă nimicirea progresivă a Romei de Apus. Roma de Răsărit, la Constantinopol, și-a aflat sfârșitul prin supunerea față de cei patru sultani otomani. Rând după rând, Roma de Răsărit și cea de Apus s-au dezintegrat progresiv de-a lungul a patru perioade, reprezentate prin patru trâmbițe, fiind totodată doborâte de islamul trâmbițelor a cincea și a șasea. Împreună, aceste două linii identifică căderea Romei de-a lungul a patru generații de trâmbițe, în timp ce un război în intensificare cu islamul conduce la pieirea finală, când cei patru sultani ai islamului dobândesc supremația asupra împărăției. Istoria Apusului și a Răsăritului a început odată cu împărțirea Imperiului de către Constantin, în anul 330.

Cele patru trâmbițe ale Romei de Apus încep în anul 330, iar trâmbița a cincea și a șasea reprezintă puterea care aduce la cădere Roma de Răsărit, o Romă de Răsărit care, de asemenea, a început în anul 330. Atât Roma de Răsărit, cât și Roma de Apus au contribuit la lucrarea de a așeza puterea papală pe tronul pământului în 538, astfel că cele două linii, de Apus și de Răsărit, prefigurează cele două coarne ale Statelor Unite, care reașază puterea papală pe tron la legea duminicală. Roma de Apus este simbolul meșteșugului bisericesc în relația profetică, iar Roma de Răsărit este simbolul meșteșugului de stat.

În cadrul istoriei căderii Romei apusene și răsăritene este prezentată istoria Romei papale. Începând cu biserica ucenicilor, reprezentată de Efes, primele trei biserici conduc la a patra biserică, care este papalitatea din 538 până în 1798. În Apocalipsa treisprezece, papalitatea este identificată ca domnind timp de 42 de luni, după ce rana ei de moarte din 1798 este vindecată la legea duminicală. „Timp nu va mai fi” după 1844, astfel încât cele patruzeci și două de luni sunt un simbol al perioadei de persecuție de la legea duminicală până când Se ridică Mihail. Pionierii au înțeles că bisericile, pecețile și trâmbițele reprezentau trei linii ale istoriei care se desfășoară paralel una cu alta. Suprapunerea mărturiei profetice a Romei apusene peste linia Romei răsăritene și peste linia Romei papale nu este o aplicație profetică folosită de milleriți, dar această tehnică nu contrazice niciuna dintre înțelegerile lor deja stabilite.

Pe linie peste linie, primele patru trâmbițe trebuie suprapuse peste istoria reprezentată de trâmbițele a cincea și a șasea, iar apoi peste linia primelor trei biserici care conduc la perioada persecuției papale reprezentată de a patra biserică. Patru trâmbițe pe prima linie, patru sultani pe a doua linie și patru biserici pe a treia linie. Numărul „patru” reprezintă ceea ce este mondial, dar el reprezintă și o distrugere progresivă fie a unei puteri civile, fie a uneia religioase. Ceea ce reprezintă este

determinat de context.

În vremea legii duminicale, puterea papală este restaurată. Prima dată când papalitatea a fost investită cu putere, a existat o perioadă de pregătire de treizeci de ani. În cadrul primelor patru biserici, a patra biserică este papalitatea, iar prima biserică a fost cea a ucenicilor, reprezentată ca Efes. Primele trei generații ale bisericii creștine au condus la a patra biserică, Tiatira, care este reprezentată de Izabela. Când se ajunge la Tiatira, în 538, a fost promulgată o lege duminicală la Conciliul de la Orléans, identificând astfel legea duminicală din Statele Unite, atunci când rana de moarte din 1798 este vindecată.

Amateka kuva mu 1798 kugeza ku itegeko ryo ku Cyumweru muri Leta Zunze Ubumwe za Amerika agaragazwa n'amatorero ane ya mbere. Itorero rya kane rya Tiyatira ni itegeko ryo ku Cyumweru, n'itotezwa rya gipapa rikurikiraho. Itorero rya mbere rya Efeso, ari ryo torero ryatakaje urukundo rwaryo rwa mbere, ryaje kurangiriza ku musozo w'irimbuka rigenda ritera intambwe enye, ku itegeko ryo ku Cyumweru rya Tiyatira. Igihe cy'ab'igihe gikurikirana kigera ku itegeko ryo ku Cyumweru rya Tiyatira, ni urubyaro rwa gatatu rwa Perugamo. Tiyatira ihagarariye itegeko ryo ku Cyumweru kugeza igihe cyo kurangiza kigerereyeho, kandi Perugamo ihagarariye ubwumvikane bw'urubyaro rwa gatatu butegura inzira ya Tiyatira. Urubyaro rwa gatatu rwa Perugamo, n'ubwumvikane ihagarariye, byabanje gusohora mu gihe cya Konsitantino, washyizeho itegeko rya mbere cyane ryo ku Cyumweru mu mwaka wa 321. Leta Zunze Ubumwe za Amerika zatangiye nk'umwana w'intama wa Efeso, ariko igihe isubiza Tiyatira ku ntebe y'ubwami, ivuga nk'ikiyoka.

Distrugerea progresivă a Statelor Unite este reprezentată de primele patru biserici din Apocalipsa. Distrugerea progresivă a celui de-al șaselea regat al profeției biblice are loc de-a lungul a patru generații care conduc la legea duminicală, când fiara pământului vorbește ca un balaur. Generația finală este reprezentată de balaur, care este o reptilă, ca în Grădina Edenului, și din acest motiv atât Ioan Botezătorul, cât și Isus au numit ultima generație a Israelului antic „o generație de vipere”.

A patra și ultima generație este fie „generația aleasă”, reprezentând pe cei o sută patruzeci și patru de mii, fie corespondentul ei, generația de vipere. O categorie a format chipul lui Hristos, cealaltă chipul fiarei — șarpele. Generația de vipere este prezentată în mod direct, de patru ori, în Cuvântul lui Dumnezeu. Contextul fiecărei referințe este diferit.

Dar când a văzut pe mulți dintre farisei și saducheii venind la botezul său, le-a zis: „Pui de vipere, cine v-a avertizat să fugiți de mânia viitoare?” Matei 3:7.

Dacă „generația de vipere” ar fi fost pur și simplu niște remarci derogatorii despre câteva secte de oameni pe care Ioan nu îi plăcea, atunci nu ar fi nimic de spus despre această expresie. Dar fiecare cuvânt este sacru în Cuvântul lui Dumnezeu, astfel că Ioan atribuia un nume precis saducheilor și fariseilor. Acea denumire este definită în mod profetic de contextul pasajului în care este rostită. În pasaj, Ioan este identificat ca împlinindu-și lucrarea sa, iar apoi saducheii și fariseii intră în narațiune. În versetele de deschidere, Ioan este identificat drept „glasul celui ce strigă în pustie” al lui Isaia.

În zilele acelea a venit Ioan Botezătorul, propovăduind în pustia Iudeii, și zicând: Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape.

Căci acesta este cel despre care s-a vorbit prin prorocul Isaia, zicând,

Glasul celui ce strigă în pustie: „Pregătiți calea Domnului, îndreptați cărările Lui.”

Și același Ioan avea îmbrăcăminte din păr de cămilă și un brâu de piele împrejurul mijlocului său; iar hrana lui era lăcuste și miere sălbatică.

Atunci au ieșit la el Ierusalimul, și toată Iudeea, și toată regiunea din împrejurul Iordanului, și erau botezați de el în Iordan, mărturisindu-și păcatele. Dar când a văzut pe mulți dintre farisei și saducheii venind la botezul lui, le-a zis: Pui de vipere, cine v-a avertizat să fugiți de mânia viitoare? Matei 3:2–7.

Ultima generație a vechiului Israel este numită „o generație de vipere” de către un profet care a ieșit din pustie. Ioan este profetul care a împlinit rolul de sol al lui Maleahi, cel ce a pregătit calea pentru Solul Legământului, care era totodată glasul din pustie identificat de Isaia.

Dacă privim „frunzele” ca pe un simbol, descoperim că ele reprezintă „mărturisirea de credință”. Prima referire este la Adam și Eva, care și-au acoperit nelegiuirea cu frunze de smochin. Mai înainte purtaseră veșmântul de lumină, veșmântul neprihănirii, dar, când acesta a dispărut, și-au dat seama că erau goi — laodiceeni care cred că tot ce au de făcut este să se ascundă în spatele „frunzelor mărturisirii de credință” și că totul va fi bine. Mai departe, în pasaj, Ioan vorbește direct împotriva iudeilor laodiceeni care se încredeau că îi va mântui descendența din Avraam, căci această încumetare a lor nu era decât frunzele goale ale mărturisirii de credință. Veșmintele unei persoane reprezintă cine este ea.

Arborii sunt un simbol al oamenilor și al împărățiilor, iar rodul, ramura, sămânța, pământul, apa, rădăcina și, desigur, frunzele reprezintă toate simboluri profetice specifice în sine; însă fiecare dintre aceste adevăruri este legat de celelalte simboluri prezentate în diferitele linii de profeție care folosesc simbolurile profetice ce alcătuiesc un „arbore”. Desigur, primul simbolism profetic al unui arbore este acela că el reprezintă o probă de viață și de moarte.

Mesajul lui Ioan este reprezentat prin hainele pe care le purta și prin hrana pe care o mânca. Hrana profetică, precum mana de la începutul Israelului antic sau Pâinea Cerului de la sfârșit, trebuie să fie mâncată. Hrana reprezintă un mesaj profetic de încercare care trebuie să fie mâncat, căci ea este trupul lui Hristos și sângele Său. Hainele pe care le purta Ioan și hrana pe care o mânca identifică mesajul și solul care a pregătit calea pentru Hristos. Ioan este tipul solului final care pregătește calea pentru Hristos, care este Solul Legământului, care vine deodată la templul Său la legea duminicală. Când aceasta are loc, fecioarele nehibzuite, care sunt de asemenea laodiceeni și neghină, reprezintă a patra generație finală a acelor care mărturisesc că sunt adevăratul popor al legământului al lui Avraam, întocmai cum făceau fariseii și saducheii în vremea când Ioan a ieșit din pustie.

Ioan purta păr de cămilă, un brâu de piele care includea un element de prindere pentru ham, asemenea celor pe care animalele de povară le au împreună cu un jug. El mânca și, prin urmare,

mesajul lui era alcătuit din lăcuste, un simbol de prim rang al islamului în Scripturi, și își amesteca mesajul despre islam cu mierea.

Și casa lui Israel i-a pus numele Mană; și ea era ca sămânța de coriandru, albă; iar gustul ei era ca al turtelor făcute cu miere. Exodul 16:31.

Mana este un simbol al Cuvântului lui Dumnezeu și avea gust de miere, pe care prorocii îl identifică drept gustul mesajului pe care sunt înfățișați ca mâncându-l. Ioan a adus mesajul Islamului, așa cum este reprezentat prin lăcuste, și o cingătoare de piele de cămilă și păr de cămilă. Lăcustele și cămila sunt amândouă simboluri ale Islamului. Acel mesaj al Islamului era amestecat cu lumina Cuvântului lui Dumnezeu, care este reprezentată ca „miere”.

Apoi Ionatan a zis: „Tatăl meu a tulburat țara; vedeți, vă rog, cum mi s-au luminat ochii, pentru că am gustat puțină din mierea aceasta.” 1 Samuel 14:29.

Յովհաննէսը պարզապէս իսլամի պատգամի ներկայացուցիչը չէր, այլ եկաւ անապատից, ինչպէս Եղիան. եւ Յովհաննէսը մեղր չէր ուտում, այլ վայրի մեղր, որովհետեւ նա, ինչպէս նաեւ Քրիստոսը, չէր կրթուել այն օրերի հաստատութիւններում, որոնք ունէին պատգամի իրենց իսկ մեղրը՝ ներկայացուած փարիսեցիների եւ սադուկեցիների խմորով: Յովհաննէսը անապատի մեղրն էր ուտում, որովհետեւ նա Սուրբ Հոգու կողմից կրթուել էր իր օրերի կրօնական հաստատութիւններից դուրս: Այդ ժամանակաշրջանի սովորական գօտին պարունակում էր ծխնային մի մեխանիզմ, որի վրայ մարդը կապում էր իր ուղտի մազից զգեստը: Այդ ծխնին ներկայացնում է Յովհաննէսին, որը շրջադարձային կէտն էր երկրայինից դէպի երկնային սրբարանը:

„Prorok Ioan a fost veriga de legătură dintre cele două dispensațiuni. Ca reprezentant al lui Dumnezeu, el s-a ridicat pentru a arăta relația dintre Lege și profeți și dispensațiunea creștină. El era lumina mai mică, care urma să fie urmată de una mai mare. Mintea lui Ioan a fost luminată de Duhul Sfânt, pentru ca el să reverse lumină asupra poporului său; dar nici o altă lumină nu a strălucit vreodată și nici nu va străluci vreodată atât de limpede asupra omului căzut ca aceea care emană din învățătura și exemplul lui Isus. Hristos și misiunea Sa fuseseră înțelese doar în mod vag, așa cum erau prefigurate în jertfele simbolice. Nici chiar Ioan nu înțelesese pe deplin viața viitoare, nemuritoare, prin Mântuitorul.” The Desire of Ages, 220.

Veșmântul-balama al lui Ioan este introdus chiar în punctul botezului lui Hristos, care a fost punctul de cotitură, reprezentat de locul unde boteza Ioan. Acel loc se numea Betabara, însemnând „trecere cu bacul”, și este chiar locul prin care Israelul din vechime a intrat în Țara Făgăduinței când a ieșit din pustie, întocmai cum făcuse și Ioan.

Desigur, mișcarea celor o sută patruzeci și patru de mii este cea pe care Ioan o reprezintă, însă noi subliniem pur și simplu că, atunci când Isus a fost botezat, aceea era generația pe care El și Ioan au numit-o „generație de vipere”. Isus a venit să preamărească Legea celor Zece Porunci a lui Dumnezeu și El a inspirat fiecare cuvânt din Biblie; așadar, atunci când El numește generația finală a vechiului Israel o generație de vipere, El știe pe deplin că a doua poruncă identifică judecata care se împlinește în a treia și a patra generație.

A treia și a patra generație reprezintă o judecată progresivă care se încheie în a patra generație, care este generația de vipere. Botezul lui Hristos prefigurează 11 septembrie. Generația laodiceană a adventiștilor de ziua a șaptea se află în generația ei finală de atunci încolo. Mesajul lui Ioan către farisei și saducheii a fost mesajul laodicean.

Dar când a văzut pe mulți dintre farisei și saducheii venind la botezul său, le-a zis:

О, роде ехиднин, кто внушил вам бежать от грядущего гнева?

Aduceți, dar, roade vrednice de pocăință; și să nu credeți că puteți zice în voi înșivă: Avem pe Avraam ca tată.

Căci vă spun că Dumnezeu poate să ridice din pietrele acestea copii lui Avraam.

Iar acum securea este înfiptă chiar la rădăcina pomilor; de aceea orice pom care nu aduce rod bun este tăiat și aruncat în foc. Cât despre mine, eu vă botez cu apă spre pocăință; dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine, și eu nu sunt vrednic să-I duc încălțăminte; El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc. A cărui lopată de vânturat este în mâna Lui, și Își va curăți cu desăvârșire aria și Își va aduna grâul în grânar; dar pleava o va arde cu foc nestins.

Atunci Iisus a venit din Galileea la Iordan, la Ioan, ca să fie botezat de el. Matei 3:7–13.

Isus a venit din Galileea, care simbolizează un punct de cotitură în acord cu balamaua brâului lui Ioan și cu semnificația Betabarei. Lucrarea lui Ioan de pregătire a căii se schimbă atunci în lucrarea lui Hristos de întărire a legământului. Cei treizeci de ani de pregătire se încheiaseră, iar cei trei ani și jumătate de dinainte și de după cruce începuseră.

Mesajul lui Ioan a fost un avertisment cu privire la mânia care urma să vină la distrugerea Ierusalimului, o distrugere care reprezintă, de asemenea, sfârșitul lumii și cele șapte plăgi de pe urmă. Acea solie de avertizare a fost așezată în contextul islamului și a fost vestită de un om care nu numai că a împlinit solul lui Maleahi, care pregătește calea, și glasul lui Isaia în pustie, ci și solia lui Ilie, căci îmbrăcăminte de lui Ioan era paralelă cu a lui Ilie, după cum și solia lui Ioan era paralelă cu a lui Ilie.

El le-a zis: „Cum era omul acela care v-a ieșit înainte și v-a spus aceste cuvinte?” Ei i-au răspuns: „Era un om păros și încins la mijloc cu un brâu de piele.” Și el a zis: „Este Ilie Tișbitul.” 2 Împărați 1:7, 8.

Ako bi pitali za Ivana, a ne za Iliju: „kakav bijaše taj čovjek?”, odgovorilo bi im se: „čovjek sav obrasao dlakom i opasan kožnim pojasom oko svojih bedara.” Cjelokupna šestomjesečna Ivanova služba predstavljena je u odlomku u kojem je posljednji, četvrti naraštaj posebno označen i definiran. Laodikejska poruka upućena njima izravno napada njihovo ispovijedanje da su Božji saveznički narod; upozorava ih na dolazeći gnjev, prikazan sjekiroj koja udara u korijenje drveća. Poruka je uključivala i to da će Krist dovršiti proces kušanja koji je započeo s Ivanom. Kasnije u Mateju Isus i Židove naziva „naraštajem gujinjim”, te preuzima misao iz Ivanove teme o sjećanju drveta i objašnjava zašto.

Ori faceți pomul bun și rodul lui bun, ori faceți pomul rău și rodul lui rău; căci pomul se cunoaște după rodul lui. Pui de vipere, cum ați putea voi, fiind răi, să spuneți lucruri bune? Căci din prisosul inimii vorbește gura. Omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii, iar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea. Dar Eu vă spun că, pentru orice cuvânt nefolositor pe care-l vor rosti oamenii, vor da socoteală în ziua judecății. Căci din cuvintele tale vei fi socotit neprihănit și din cuvintele tale vei fi osândit. Matei 12:33–37.

Ziua judecății, potrivit poruncii a doua, este în a patra generație. Judecata se întemeiază pe mesajul pe care îl rostim, iar acel mesaj iese din inimile noastre. Mesajul pe care îl rostim este cel care identifică dacă suntem „neam ales” al lui Petru sau o „generație de vipere”. Oricare dintre aceste două categorii se manifestă la încheierea unui proces de încercare, când Hristos, asemenea omului cu mătura, Își curăță podeaua. Ca și în cazul untdelemnului din parabola celor zece fecioare, mesajul este reprezentat fie printr-o inimă rea, fie printr-o inimă bună. Referirea lui Hristos adaugă că această generație de vipere, care este a patra și ultima generație, caută un semn, iar singurul semn care avea să-i fie dat era semnul lui Iona.

Atunci unii dintre cărturari și dintre farisei I-au răspuns, zicând: Învățătorule, voim să vedem un semn de la Tine. Dar El, răspunzând, le-a zis: Un neam viclean și adulter caută un semn; și niciun semn nu i se va da, decât semnul prorocului Iona. Căci, după cum Iona a fost trei zile și trei nopți în pântecul chitului, tot așa și Fiul omului va fi trei zile și trei nopți în inima pământului. Bărbații din Ninive se vor scula la judecată împreună cu neamul acesta și-l vor osândi, pentru că ei s-au pocăit la propovăduirea lui Iona; și iată că aici este unul mai mare decât Iona. Împărăteasa de la miazăzi se va scula la judecată împreună cu neamul acesta și-l va osândi, pentru că ea a venit de la marginile pământului ca să audă înțelepciunea lui Solomon; și iată că aici este unul mai mare decât Solomon. Matei 12:38–42.

Христос назвао Јевреје нараштајем змијиним, и користи представе суда као поруку Јонину и поруку мудрости Соломонове. Исус поистовећује, по контексту и са два сведока, да је нараштај змијин четврти нараштај, јер је четврти нараштај онај у коме се суд извршава.

Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt steagul, sau semnul zilelor de pe urmă, după cum Legea lui Dumnezeu și Sabatul sunt semnul. Semnul lui Iona este semnul învierii, care, pentru iudeii din vremea și generația lui Hristos, era botezul Său, când Duhul Sfânt S-a coborât, înfățișat ca un porumbel. Iona înseamnă „porumbel”. Iona, Ioan Revelatorul, Daniel, Iosif și Lazăr îi reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii, care sunt înviați din starea de a fi morți pe uliță timp de trei zile și jumătate. În acel punct, ei trebuie să treacă de la laodiceeni la filadelfieni, devenind astfel al optulea, care este dintre cei șapte. Iona reprezintă botezul, căci a fost aruncat în apă și a murit în chip simbolic atunci când a fost înghițit de balenă. După aceea a fost înviat, după cum și Ioan a fost, când a fost scos din untdelemnul clocotit, și după cum Daniel a fost, când a fost scos din groapa cu lei, și după cum Iosif a fost, când a fost scos din groapă, după cum și Lazăr a fost, minunea sigilării în vremea lui Hristos. Iudeii nu au putut vedea semnul lui Iona, așa cum era reprezentat prin învierea lui Hristos, mai limpede decât vede adventismul semnul de la 9/11, care este semnul lui Iona.

Vom continua aceste subiecte în articolul următor.

„Povara avertizării care trebuie să ajungă acum la poporul lui Dumnezeu, la cei de aproape și la cei de departe, este solia celui de-al treilea înger. Iar cei care caută să înțeleagă această solie nu vor fi călăuziți de Domnul să facă o aplicare a Cuvântului care să submineze temelia și să înlăture stâlpii credinței care i-a făcut pe adventiștii de ziua a șaptea ceea ce sunt astăzi. Adevărurile care s-au desfășurat în ordinea lor, pe măsură ce am înaintat de-a lungul liniei profetice descoperite în Cuvântul lui Dumnezeu, sunt adevăr, adevăr sfânt, veșnic, și astăzi. Cei care au străbătut terenul pas cu pas în istoria trecută a experienței noastre, văzând lanțul adevărului în profeții, au fost pregătiți să accepte și să asculte de fiecare rază de lumină. Ei se rugau, posteau, cercetau, săpau după adevăr ca după comori ascunse, iar Duhul Sfânt, știm bine, ne învăța și ne călăuzea. Au fost înaintate multe teorii, purtând o aparență de adevăr, dar atât de amestecate cu texte scripturistice greșit interpretate și greșit aplicate, încât conduceau la erori primejdioase. Știm foarte bine cum a fost întemeiat fiecare punct al adevărului și cum a fost pusă asupra lui pecetea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. Și tot timpul se auzeau glasuri: «Iată adevărul», «Eu am adevărul; urmați-mă.» Dar avertizările au venit: «Nu vă duceți după ei. Eu nu i-am trimis, dar ei au alergat.» (Vezi Ieremia 23:21.)”

„Călăuzirile Domnului au fost lămurite, iar descoperirile Sale cu privire la ceea ce este adevărul au fost cu totul minunate. Punct după punct a fost statornicit de Domnul Dumnezeu cerului. Ceea ce era adevăr atunci este adevăr și astăzi. Dar glasurile nu încetează să se audă—„Acesta este adevărul. Am lumină nouă.” Însă aceste lumini noi, în liniile profetice, se vădesc prin aplicarea greșită a Cuvântului și prin lăsarea poporului lui Dumnezeu în derivă, fără o ancoră care să-i țină. Dacă studentul Cuvântului ar lua adevărurile pe care Dumnezeu le-a descoperit în călăuzirea poporului Său și și-ar însuși aceste adevăruri, le-ar asimila și le-ar aduce în viața sa practică, atunci ar fi un canal viu de lumină. Dar aceia care s-au pus să studieze teorii noi au un amestec de adevăr și rătăcire combinate și, după ce au încercat să scoată aceste lucruri în evidență, au dovedit că nu și-au aprins lumânarea de la altarul divin, iar ea s-a stins în întuneric.” Selected Messages, cartea 2, 103, 104.